

Τὸ νὰ εἶμαστε Χριστιανοὶ καὶ νὰ μὴν προσευχώμεθα, εἶναι δύο πράγματα ἀσυμβίβαστα

Δημοσιεύτηκε στις Δευτέρα, 05 Ιανουαρίου 2015 00:10 | Γράφτηκε από τον/την dominique |

 Share < 0 Tweet < 0 Email < 0 Share < New

Αξιολόγηση Χρήστη: / 1

Χειρότερο Καλύτερο **Αξιολόγηση**

ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ ΣΤ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

«ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΔΙΑΔΡΟΜΕΣ ΣΤΟΥΣ ΜΑΚΑΡΙΣΜΟΥΣ»

(φιερώνεται στον πό το 1962 και μέχρι τς κοιμήσεώς του γνώριμο, λίαν αγαπητό και μόψυχο ν Χριστ δελφό Μακαριστό ρχιμανδρίτη φραΐμ, Καθηγούμενον τς Μονς Ξηροποτάμου, τον κατά πάντα μιμησάμενον την γγελικ πολιτεία το Γέροντος μν πατρός φραΐμ Φιλοθεΐτου. ψιπέτη τς Θεολογίας και κριβή ργάτη τς Ν Καρδιακής Προσευχής.

Ως επίλογος θά χρησιμοποιηθούν αποσπάσματα από όμιλία τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος Ἐφραίμ Ξηροποταμινοῦ, ὡς ἐλάχιστο δεῖγμα τιμῆς προς το πρόσωπό του).

«... Τ νά λέγωμε φ' νός μέν τι πιστεύουμε στόν Θεό καί εμεθα χριστιανοί καί φ' τέρου νά μὴν προσευχώμεθα εναι δύο πράγματα συμβίβαστα. Το ν κανείς προσε ἀποτελε το σφαλέστερο τεκμήριο το ν ζ συνειδητά ς χριστιανός. χριστιανική κκλησία εναι κκλησία προσευχομένων. νθρωπος που δεν προσεύχεται, κόμη κ φαίνεται πλέον νάρετος, δεν μπορε να εναι πραγματικός χριστιανός, σο και ν σως θέλη να συγκαταλέγη τον αυτό του με κείνους. Πς μπορ να πιστεῦη σ' Ατόν γνωρίζει; Διότι ἡ παρουσία και ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ μόνο δια μέσου τῆς προσευχῆς μᾶς γίνονται αἰσθητές και γνωστές.

λλο λοιπόν πίστις στον Θεό και στο θέλημά του και λλο προσευχή. Διότι «και τα δαιμόνια πιστεύουσι και φρίττουσι» μως δεν προσεύχονται. Γι' ατό και ποιος πιστεύει μ λλά δεν προσεύχεται, μοιάζει με τους δαίμονες, που εναι πνευματικά νεκροί, δυσώδεις και ποκομμένοι ντελς πό τον Θεό. «πως το σμα ατό το δικό μας χωρίς την

εἶναι νεκρό και ἠποκρουστικό, ἠτσι και ἠ ψυχή που δεν κινεἠ τον ἠαυτό της σε προσευχή εἶναι νεκρή, ἠθλια και δυσώδης», μας βεβαιώνει ἠ ἠγιος ἠωάννης ἠ Χρυσόστοι δηλαδή ἠ προσευχή ἠ ζωή και ἠ «ψυχή» τἠς ψυχἠς. Εἶναι ἄρα πιο ἀναγκαία και ἀπό αὐτήν την ζωή του σώματος.

ἠ Κύριος ἠποσχέθηκε να εμφανισθἠ σ' αὐτόν που τηρεἠ τις ἠντολές του: «ἠ ἠχων τας εντολάς μου και τηρεἠν αἠτάς, ἠκείνος ἠστίν ἠ ἀγαπἠν ἠγαπἠν με ἠγαπηθήσεται ἠπό τοἠ Πατρός μου, καγἠ ἠγαπήσω αἠτόν και ἠμφανίσω αἠτἠ ἠμαυτόν». Τι εἶναι δε τἠρησις ἠντολἠν τοἠ Χριστοἠ ἠγαπήσωμε και να προσπαθήσωμε να ἠποκτήσωμε τις ἠρετές που μας δίδαξε ἠ Κύριος στο Ευαγγέλιο, ἠφοἠ προηγουμένως μισήσωμε ἠκδιώξωμε ἠπό την ψυχή μας τις ἠντίστοιχες κακίες: στην θέσι τοἠ φθόνου να βάλωμε την ἠγάπη, στη θέσι τἠς φιλαργυρίας την ἠλεημοσύνη, ἠθέσι τἠς ὀργἠς την πραότητα και στη θέσι τἠς ὑπερηφανείας την ταπεινοφροσύνη.

ἠτσι και ἠ προσευχή, εἶναι εἠαγγελική ἠντολή που δόθηκε σε ἠλους τους ἠνθρώπους. ἠπως δε στην ἠσκησι ἠλων τἠν ἠλλων ἠρετἠν οἠ πρέπει να προσανατολίζονται προς το παράδειγμα τἠν μοναχἠν -σύμφωνα με το ἠγιο ἠωάννη τἠς Κλίμακος, «φἠς για τους μοναχούς εἶναι ἠγγελοι ἐνῶ φῶς για ὄλους τους ἀνθρώπους εἶναι ἠ μοναχική πολιτεία»- κατ' ἀναλογίαν, αὐτό ἠσχύει και στην ἄσκηση τἠς προσευχἠς.

Πρέπει λοιπόν να ἠξασκοἠμε και με τα σωματικά ἠργα και με τον προφορικό λόγο και με τη σκέψι μας την δυνατή σ' ἠμάς τώρα προσευχή συνεχἠς, μέχρις ἠτου ἠπιτύχουμ «δἠρο». Ποιο εἶναι αἠτό το δἠρο; Εἶναι ἐκείνο το μυστικό και ἠπόρρητο δἠρο τἠς προσευχἠς που δίνει το ἠγιον Πνεἠμα στον ἠνθρωπο και το ἠποἠο παραμένει μαζί του συνε ἠνέργεια τἠς Νοερἠς Καρδιακἠς Προσευχἠς). Αἠτό το δἠρο ἠλλοτε μεν ἠλκει μόνο του τον νοἠ, που ἠξιώθηκε να το λάβη, προς την πλέον ἠρρητη ἠνωσι και πηγάζει ἠερἠ εἠ και ἠλλοτε πάλι συνοδεύει μυστικά τον νοἠ που ἠνυψώνεται προς τον Θεό και συμπροσεύχεται με αἠτόν σαν μια μουσική ἠπόκρουσι σε κάποιον που τραγουδἠ, ἠναρμονίζοντο τραγούδι του με αἠτήν. Το μυστικό δηλαδή αἠτό χάρισμα του ἠγίου Πνεύματος εἶναι ἠνα εἠδος προσευχἠς ριζωμένης στην καρδιά του ἠνθρώπου που ἠνεργεἠ συνεχἠς κατἠ λόγιο: «Εγῶ καθεύδω και ἠ καρδιά μου ἀγρυπνεἠ».

ἠσο λοιπόν και ἠν αἠτά φαίνονται παράξενα στον δικό μας σαρκικό νοἠ, ἠς μην ἠπιστήσωμε. Οἠ πατέρες τἠς ἠκκλησίας δεν κάνουν φιλοσοφικές θεωρίες, ἠλλά μιλοἠ βεβαιότητα και κῦρος ἐκφράζοντας τα βιώματα τἠς χάριτος τοἠ ἠγίου Πνεύματος, που τους εἶναι κοινά.

ἠν κάνωμε μια σύγκριση τἠν διαφόρων ἐποχἠν, θα δοἠμε ὅτι καθῶς σιγά-σιγά πλεονάζει ἠ ἠμαρτία στον κόσμο και ἐνεργεἠται σταδιακά το «μυστήριον τἠς ἀνομίας» ἔτσι και ἠ Χάρις τοἠ Θεοἠ ἠπερπερισσεύει παρέχοντας πλουσιώτερα τα βοηθητικά μέσα σε ἠσους θέλουν να πλησιάσουν τον Θεό. ἠτσι ἠ Θεολογία τἠς ἠκκλησίας πλατύνεται και ἠποσαφηνίζει τἠ Λατρεία της ἐμπλουτίζεται, ἠ Πνευματικότης της κυρήσεται «ἐν ταἠς πλατειάις» και «ἐπί τἠν δωμάτων».

ἠς μην προσπαθοἠμε λοιπόν να σβἠνωμε τη δἠψα μας με «ζωγραφιστό νερό» μόνο, ἠπως πολύ χαρακτηριστικά λέγει ἠ ἠββἠς ἠσαάκ ἠ Σύρος, σχετικά με την θεωρητική μ ἠνασχόλησι με τα νηπτικά θέματα, ἠλλά ἠς προσπαθήσωμε να πιοἠμε ἠπό αἠτά τα ἠδια ἠδολα νάματα «ἠν πηγἠν τοἠ σωτηρίου». ἠ ἠνάγκη εἶναι ἠπιτακτική, ἠκριβἠς λόγἠ ἠποχἠς στην ἠποἠα ζοἠμε. ἠν ἠ ἠποστασία ἠφθασε ἠδη, πἠς θα μπορέσουμε να ἠντιμετωπίσωμε ἠκείνον που θα προσπαθήση να πλανήση «εἠ δυνατόν και τους ἠκλεκτούς»;

ἔχουμε την «ἔννοιαν τοῦ Θεοῦ» το ὄνομα δηλαδή τοῦ Χριστοῦ «τυπωμένο στην ψυχή μας σαν μια σφραγίδα ἀνεξάλειπτη» ὅπως λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος.

Εὐθε ἡ Χάρις καὶ ἡ ἐλπίς τοῦ ἁγίου Θεοῦ να εἶναι ἡ φθοροπάροχη σε ἅλους ἅσους ἡπιθυμοῦν καὶ προσπαθοῦν να γευθοῦν κάτι ἡπό την πλούσια καὶ ἡψηλή ἡν Χριστοῦ ἡ Πατέρων μας. Ἄμην.

+Αρχ. Ἐφραίμ

Καθηγούμενος Ἱεράς Μονῆς Ξηροποτάμου